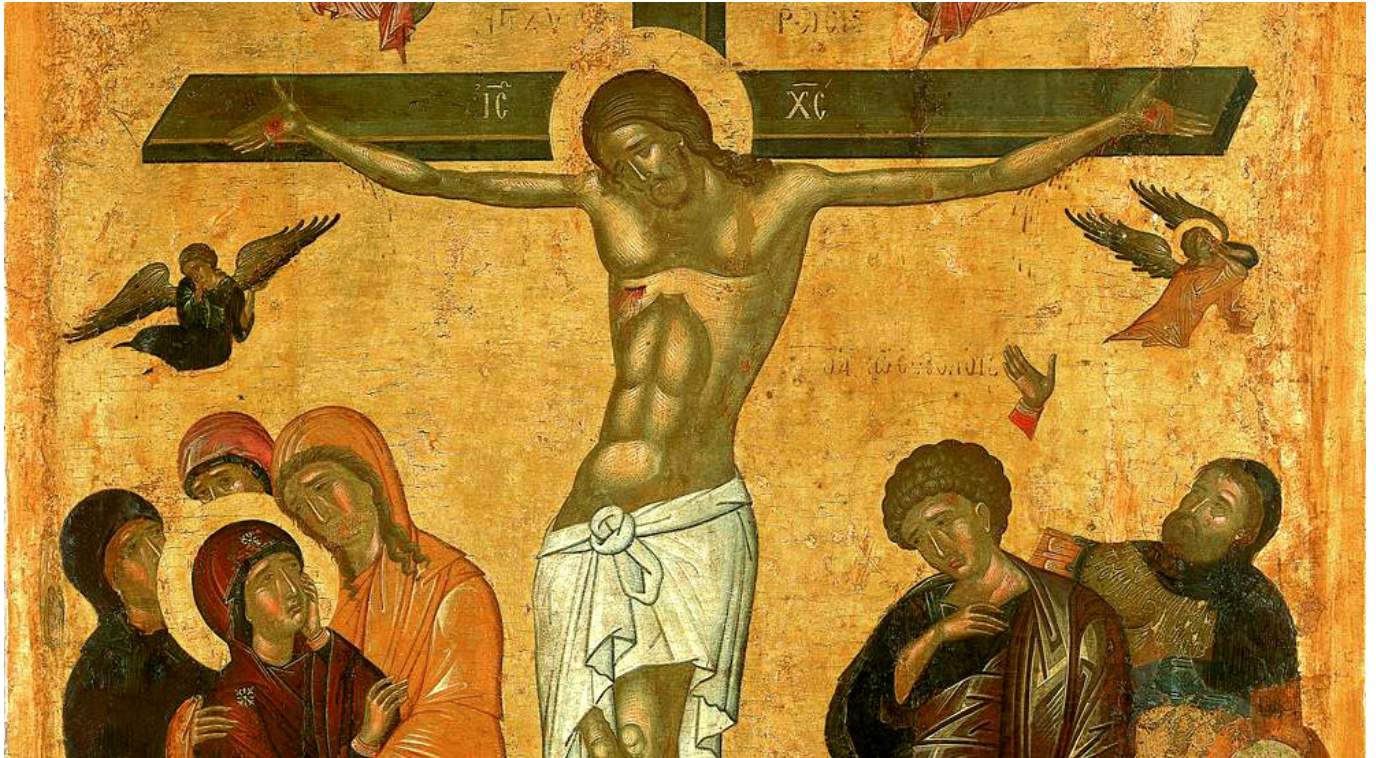

Στον Σταυρό και στην εξομολόγηση του ληστή

/ [Νέοι και Εκκλησία](#)

...Όχι μόνο ο Σταυρός αλλά και τά ίδια τά λόγια πού ειπεί πάνω στον Σταυρό ο Κύριος, δείχνουν την απερίγραπτη φιλανθρωπία Του. Καί άκου τά ίδια τά λόγια. Ένψ βρίσκονταν εκεί οί σταυρωτές Του καί έβραζαν από τον θυμό τους έναντίον Του, Έκεϊνος ειπεί: «Πάτερ, άφες αύτοϊς τήν άμαρτίαν ταύτην· ου γάρ οϊδασι τί ποιουσιν»[1]. Είδες τή φιλανθρωπία του Κυρίου;

Τήν ώρα πού ήταν πάνω στον Σταυρό, παρακαλούσε για τους σταυρωτές Του, αν καί εκείνοι Τόν χλεύαζαν καί Τόν ένέπαιζαν λέγοντας: «Εί Υίός εί του Θεού, κατάβηθι από του σταυρου»[2]. Μά γι' αυτό ακριβώς δέν κατεβαίνει από τον Σταυρό, έπειδή είναι Υίός του Θεού· διότι γι' αυτό ήλθε, για να σταυρωθεί για τή σωτηρία μας.

Έλεγαν: «Καταβάτω από του σταυρου, ίνα ιδωμεν καί πιστεύσωμεν εις αυτόν»[3]. Δές λόγια χωρίς ντροπή καί προφάσεις για να μην πιστέψουν. Έκανε κάτι μεγαλύτερο από τό να κατεβεί από τον Σταυρό, καί δέν πίστεψαν, καί τώρα λένε: «Κατέβα από τον Σταυρό, καί θα πιστέψουμε σ' Έσένα». Γιατί είναι πολύ μεγαλύτερο από τό να κατεβεί από τον Σταυρό, τό ότι από νεκρός αναστήθηκε, ένψ ή πέτρα κάλυπτε τήν είσοδο του Τάφου. Από τό να κατεβεί από τον Σταυρό ήταν πολύ μεγαλύτερο τό ότι τον Λάζαρο, ο όποιος ήταν νεκρός τεσσάρων ήμερών

περιτυλιγμένος μέ νεκρικούς επιδέσμους, τόν έβγαλε από τό μνημεῖο ὅπως ἦταν τυλιγμένος μ' αὐτούς. Εἶδες λόγια πού φανερώνουν τήν ἀνοησία τους; Εἶδες παραφροσύνη ὅσο δέν πάει ἄλλο;

Ἀλλά δεῖξτε ἰδιαίτερη προσοχή, παρακαλῶ, γιά νά γνωρίσετε τήν πολύ μεγάλη φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ καί πῶς ὁ Χριστός τήν ἴδια τήν ἀνοησία τους τήν προβάλλει ὡς ἀφορμή γιά νά συγχωρηθοῦν. Λέει: «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς τήν ἁμαρτίαν· οὐ γάρ οἶδασι τί ποιοῦσι». Δηλαδή μέ τά λόγια αὐτά εἶναι σάν νά λέει: Εἶναι ἀνόητοι καί δέν ξέρουν τί εἶναι αὐτό πού κάνουν. Κι ἐκεῖνοι μέν ἔλεγαν· «Εἰ Υἱός εἶ τοῦ Θεοῦ, σῶσον σεαυτόν», ἐνῶ ὁ Χριστός ἔδειχνε φροντίδα νά σώσει ἐκείνους πού Τόν χλεύαζαν, Τόν ἐνέπαιζαν καί Τόν ἔβριζαν.

«Ἄφες αὐτοῖς», λέει, «τήν ἁμαρτίαν ταύτην· οὐ γάρ οἶδασι τί ποιοῦσι». Τί λοιπόν; Τούς συγχώρησε τήν ἁμαρτία; Τή συγχώρησε σέ ὅσους ἔδειξαν εἰλικρινή μετάνοια. Γιατί ἂν δέν τούς εἶχε συγχωρήσει τήν ἁμαρτία, ὁ Παῦλος δέν θά γινόταν Ἀπόστολος· ἂν δέν τούς εἶχε συγχωρήσει τήν ἁμαρτία, δέν θά εἶχαν πιστέψει ἀμέσως τρεῖς χιλιάδες καί πέντε χιλιάδες[4], καί ἀργότερα ἐκεῖνο τό μεγάλο πλῆθος τῶν Ἰουδαίων. Γιατί ἄκουσε τί λέει στόν Παῦλο ὁ Ἰάκωβος στά Ἱεροσόλυμα: «Θεωρεῖς, ἀδελφέ, πόσαι μυριάδες εἰσὶ τῶν πεπιστευκότων Ἰουδαίων»[5].

Ἄς μιμηθοῦμε λοιπόν, παρακαλῶ, κι ἐμεῖς τόν Κύριο καί ἄς προσευχήμαστε γιά τούς ἐχθρούς μας. Τίς συμβουλές πού σᾶς ἔδωσα χθές, αὐτές ἐπαναλαμβάνω καί τώρα: Ἀφοῦ γνώρισες πόσο μεγάλο εἶναι τό κατόρθωμα αὐτό, μιμήσου τόν Κύριό σου· Ἐκεῖνος ἦταν Σταυρωμένος καί παρακαλοῦσε γιά τή σωτηρία τῶν σταυρωτῶν Του. «Μά πῶς μπορῶ», θά πεῖ κανεῖς, «νά μιμηθῶ τόν Κύριο;». Ἄν θέλεις, μπορεῖς. Ἄν δέν ἦταν δυνατόν, δέν θά ἔλεγε: «Μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρῶτός εἰμι καί ταπεινός τῇ καρδίᾳ»[6]. ἂν δέν ἦταν δυνατόν στόν ἄνθρωπο νά Τόν μιμηθεῖ, δέν θά ἔλεγε ὁ Παῦλος: «Μιμηταί μου γίνεσθε, καθώς κἀγώ Χριστοῦ»[7].

Δέν θέλεις τέλος πάντων νά μιμηθεῖς τόν Κύριο; Μιμήσου τόν σύνδουλό σου, τόν συνάνθρωπό σου – ἐννοῶ τόν Στέφανο, τόν πρῶτο πού ἄνοιξε τίς πύλες τοῦ μαρτυρίου· ἐκεῖνος τόν Κύριο μιμήθηκε. Ὅπως δηλαδή ὁ Κύριος κρεμασμένος στόν Σταυρό ἀνάμεσα σ' ἐκείνους πού Τόν εἶχαν σταυρώσει, παρακαλοῦσε γιά τούς σταυρωτές Του, ἔτσι καί ὁ δοῦλος, ἐνῶ βρισκόταν ἀνάμεσα σ' ἐκείνους πού τόν λιθοβολοῦσαν, καί τοῦ ἔριχναν ὅλοι κι ἔπεφταν πάνω του οἱ πέτρες σάν τίς νιφάδες τοῦ χιονιοῦ, ἀδιαφοροῦσε γιά τούς πόνους πού τοῦ προκαλοῦσαν καί ἔλεγε: «Κύριε, μή στήσης αὐτοῖς τήν ἁμαρτίαν ταύτην»[8]. Εἶδες πῶς μιλάει ὁ Υἱός καί πῶς προσεύχεται ὁ δοῦλος; Ἐκεῖνος λέει: «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς τήν ἁμαρτίαν ταύτην· οὐ γάρ οἶδασι τί ποιοῦσιν»· ἐνῶ αὐτός λέει: «Κύριε, μή στήσης αὐτοῖς τήν ἁμαρτίαν ταύτην». Καί γιά νά μάθεις ὅτι τό ἔκανε αὐτό μέ ὅλη του τήν καρδιά, πρόσεξε ὅτι δέν προσευχήθηκε ἔτσι ἀπλά οὔτε ἀπό συνήθεια οὔτε ὀρθιος, ἀλλά

γονατιστός, μέ κατάνυξη, μέ πολλή συμπόνια.

Θέλεις νά σοῦ δείξω καί ἄλλον σύνδουλο πού ἔκανε πιά πνευματική προσευχή γιά τούς ἐχθρούς του; Ἄκου τόν μακάριο Παῦλο νά λέει – ἀφοῦ εἶπε ὅσα ἔχει πάθει, ὅτι δηλαδή «πεντάκις τεσσαράκοντα παρά μίαν παρά Ἰουδαίων ἔλαβον, τρίς ἑρραβδίσθην, ἅπαξ ἐλιθάσθην, τρίς ἐναυάγησα»[9], καί ἀπαρίθμησε τό πλήθος τῶν παθημάτων του καί τά ὑπουλα σχέδια ἐναντίον του πού ὑπέμενε καθημερινά ἀπό τούς Ἰουδαίους, λέει κι αὐτός: «Ἡὐχόμεν ἀνάθεμα εἶναι αὐτός ἐγώ ἀπό Χριστοῦ ὑπέρ τῶν ἀδελφῶν μου, τῶν συγγενῶν μου κατά σάρκα, οἵτινές εἰσιν Ἰσραηλῖται»[10].

[...] Ὅταν λοιπόν τόσα παραδείγματα καί ἀπό τήν Καινή καί ἀπό τήν Παλαιά Διαθήκη, τρόπον τινά, σπρώχνουν ὅλους μας νά προσευχόμαστε γιά τούς ἐχθρούς μας, πῶς εἶναι δυνατόν νά βροῦμε ἔλεος, ἂν δέν προσπαθήσουμε μέ ὅλες μας τίς δυνάμεις νά τό καταφέρουμε αὐτό; Ἄς μή δείχνουμε ὀκνηρία, παρακαλῶ. Γιατί ὅσο πιά πολλά εἶναι τά παραδείγματα, τόσο πιά μεγάλη θά εἶναι ἡ τιμωρία, ἂν δέν τά μιμηθοῦμε.

Κι εἶναι πολύ μεγαλύτερο τό νά προσεύχεται κανεῖς γιά τούς ἐχθρούς του παρά γιά τούς φίλους. Δέν μᾶς ὠφελεῖ τόσο νά προσευχόμαστε γιά τούς φίλους ὅσο γιά τούς ἐχθρούς. Ἄκου τόν Χριστό πού λέει: «Ἐάν ἀγαπήσητε τούς ἀγαπῶντας ὑμᾶς, ποία ὑμῖν χάρις ἐστίν; οὐχί καί οἱ τελῶναι τό αὐτό ποιοῦσιν;»[11]. Ὅταν λοιπόν προσευχόμαστε γιά τούς φίλους μας, δέν ἔχουμε ἀκόμη γίνεи καλύτεροι ἀπό τούς τελῶνες. Ἐάν ὅμως καταφέρουμε νά ἀγαπήσουμε τούς ἐχθρούς μας καί νά προσευχόμαστε γι' αὐτούς, θά γίνουμε ὅμοιοι μέ τόν Θεό, ὅσο εἶναι αὐτό δυνατόν στόν ἄνθρωπο. Διότι λέει: «Ἔσεσθε ὅμοιοι τοῦ Πατρός ὑμῶν τοῦ ἐν οὐρανοῖς, ὅτι τόν ἥλιον αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπὶ πονηρούς καί ἀγαθοῦς, καί βρέχει ἐπὶ δικαίους καί ἀδίκους»[12].

Ἐφόσον λοιπόν καί ἀπό τόν Κύριο καί ἀπό τούς δούλους ἔχουμε τά παραδείγματα, ἄς δείξουμε ζήλο νά τά μιμηθοῦμε, ἄς ἀποκτήσουμε αὐτή τήν ἀρετή, ὥστε νά ἀξιωθοῦμε νά βρεθοῦμε στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν· καί νά προσέλθουμε καί στή φρικτή αὐτή τράπεζα μέ περισσότερη παρρησία, ἀφοῦ καθαρίσουμε τελείως τή συνείδησή μας, καί νά ἀπολαύσουμε τά ἀγαθὰ πού ἔχει ὑποσχεθεῖ ὁ Θεός, μέ τήν Χάρι καί φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Σ' Αὐτόν, μαζί μέ τόν Πατέρα καί τό Ἅγιον Πνεῦμα, ἀνήκει ἡ δόξα, ἡ ἐξουσία καί ἡ τιμή τώρα καί πάντοτε καί στούς ἀτελεύτητους αἰῶνες. Ἀμήν.

Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου

**Ἀπόσπασμα ἀπό τήν ὁμιλία “Στόν Σταυρό καί στήν ἐξομολόγηση τοῦ ληστῆ,
καί γιά τό ὅτι εἶναι ἀνάγκη νά προσευχόμαστε γιά τό καλό τῶν ἐχθρῶν
μας.”**

[1] Λουκ. κγ´ 34.

[2] Ματθ. κζ´ 40.

[3] Μάρκ. ιε´ 32.

[4] Πίστεψαν τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς 3.000 (Πράξ. β´ 41) καί ἀργότερα 5.000 (δ´ 4).

[5] Πράξ. κα´ 20.

[6] Ματθ. ια´ 29.

[7] Α´ Κορ. ια´ 1.

[8] Πράξ. ζ´ 60.

[9] Β´ Κορ. ια´ 24-25.

[10] Ρωμ. θ´ 3-4.

[11] Ματθ. ε´ 46, Λουκ. ς´ 32.

[12] Ματθ. ε´ 45.

**Ἀπό τό βιβλίο “Στή Σταύρωση τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ - Πατερικές ὁμιλίες”
Ἐπιμέλεια - Ἀπόδοση στή Νεοελληνική: Ἀθανάσιος Α. Φραγκόπουλος,
εκδ. “Ὁ Σωτήρ”**

Εκ του ιστοτόπου της Χριστιανικής Φοιτητικής Δράσης xfd.gr